

**[Justitsministeren.]**

relse her i Danmark kan blive meget kort, og de snart kan komme til Rusland og derved nyde Arbejdsglæden i fuldt Maal.

Det ærede Medlem Hr. Vagn Bro ønsker at faa dette Forslag i Udvalg for derved at forhandle om forskellige Emner, og det kan jeg ikke have noget imod.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel ønsker det i Udvalg, for at man kan overveje at skærpe det paa visse Punkter. Herunder nævnte det ærede Medlem, at man kunde indføre en Bestemmelse om, at man ved Grænsen kunde afvise ogsaa Forbrydere, som kom her til Grænsen med Pas og Penge i Lommen, og som man derfor efter den bestaaende Lovgivning maa lade passere. Jeg finder, dette er en Overvejelse værd, og haaber, at vi skal kunne enes om, at det sker.

Endvidere kunde der ogsaa være Grund til en Overvejelse, som efter min Mening ikke skulde gaa ud paa, at Kommunisternes hindredes Adgang til Landet — jeg mener ikke, vi skal rejse politiske Toldmure omkring Danmark —, men paa, at saadanne Personer, som skaffede sig ulovlig Adgang til Landet ved at indsnige sig uden om Paskontrollen, ikke alene kunde udvises her fra Landet, men ogsaa kunde faa Tilhold om ikke oftere at indfinde sig her. Hvis det ærede Medlem Hr. Pürschel mener, at en Forhandling om noget saadant i Udvalget kunde føre til et Resultat, skal jeg gerne deltage i en saadan Forhandling.

**Pürschel:** Jeg vil gerne takke den højtærede Justitsminister for Tilsagnet om velvillig Behandling.

Med Hensyn til de politiske Toldmure er jeg naturligvis ganske enig med Ministeren, men jeg maa atter understrege, at der er en Forskel paa Partier, der sætter sig et lovligt Maal og vil naa dette Maal ad Lovens Vej, og Partier, der aabent erkender, at de vil benytte Ulovlighedens Vej. De sidste er og bliver statsfjendlige og standsfarlige og har derfor ikke Krav paa saadanne Behandling som de, der søger at naa deres Maal ved lovlige Midler. Det var en overordentlig karakteristisk Udtalelse, der faldt fra det ærede kommunistiske Medlem. Den kan omsættes saaledes, at han, som Kommunisterne overalt, ønsker den størst mulige Frihed, hvor de ikke har Magten, for, hvor de har Magten, at indføre den mindst mulige Frihed. Den Slags har jeg ikke nogen Sympati for, og jeg erkender aabent, at jeg ønsker at bekæmpe

dette Parti med alle lovlige Midler og med al den Kraft, der staar til min Raadighed.

**Alsing Andersen:** Det virker lidt ejendommeligt at høre det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen tale om det skarpe Tilsyn med fremmede og deres Adgang her til Landet, naar man tænker paa, at det Land, hvor hans Meningsfæller har den uindskrænkede Magt, vel nok er det Land, som fører det skrappeste Tilsyn med fremmede og deres Adgang til det paagældende Land, og som ogsaa er det Land, tør jeg sige, som har de strengeste Straffe for dem, der paa ulovlig Maade kommer ind over dets Grænser. Der er derfor ingen Anledning til at tage det ærede Medlems Bemærkninger højtideligt.

Den højtærede Justitsminister har jo Ret i, at det ogsaa er lidt ejendommeligt, at herværende kommunistiske Flygtninge fra Tyskland ikke søger at komme til Rusland, hvor der jo efter Sigende er rigelig Brug for Arbejdskraft, og ikke mindst for en saa kvalificeret Arbejdskraft, som der sikkert her er Tale om. Dette har vakt Forundring mange Steder, ikke mindst blandt det ærede Medlems Meningsfæller her i Landet, og man er ikke helt klar over, hvad Grunden kan være. Man har spurgt sig selv, om Grunden kunde være den, at de paagældende Kommunistere foretrækker det kapitalistiske Danmark for det kommunistiske Rusland, eller om Grunden maaske er den, at man i det kommunistiske Rusland helst ønsker at være fri for dem. Jeg ved ikke, hvad Grunden er — maaske det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen kan svare paa disse Spørgsmaal.

**Munch-Petersen:** Det er en overstrømmende Menneskekærlighed, som Justitsministeren understøttet af det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen giver Udtryk for, men Kendsgerningen er jo, at man søger at vælte det Spørgsmaal fra sig, som danske Arbejdere maa stille til den danske Regering, nemlig Spørgsmaalet om Asylretten her i Landet, idet man giver sig til at tale om, at en anden Stat skal tage sig af disse politiske Flygtninge. Det er naturligvis klart, at Sovjetunionen ikke uden videre kan tage imod enhver, som det behager den danske Regering at udvise, men at man maa undersøge de enkelte Tilfælde. Det er ikke paa den Maade, man kan behandle Spørgsmaalet om Asylretten, at man stiller det op, som om det drejede sig om Asylretten i Sovjetunionen. Men hvis man